

Prezidentská volba jako svědectví věků

Napříč dějinami můžeme sledovat odvěkou snahu Čechů o degradaci Moravy na pouhou součást své země. Dnes bychom řekli, aby Morava nebyla ničím víc, než východním Českem. Stopy po křivdách spáchané na Moravě jsou zřetelné od počátku společného státu a provází tuto zemi do dnešních dnů. Je tedy až s podivem, že navzdory těmto útrapám, trvajících takřka tisíciletí, setrvala Morava v povědomí mnoha lidí. A to nikoli jako pouhý region české země, ale jako svébytný pojem. Dnes jen stěží posoudíme, zda se jedná o ozvěnu 9. století, kdy se Morava nesmazatelně zapsala do dějin Evropy, popřípadě o pozůstatek z dob monarchie, která stála na zemských principech. Tak či tak, Morava tady je a žije v srdcích i myslích obyvatel této země, byť již přes 60 let nemá politicko-právní statut.

První, kdo se odvážil vzít Moravě autonomní postavení, byli komunisté roku 1949. Rozdělili Moravu na nesvébytné kraje, které navíc nerespektovaly zemskou hranici, a započala pedagogicko-psychologická deformace myšlení lidí. Od základních škol se vyučovalo (a stále více méně vyučuje), jakoby Morava neměla své vlastní dějiny a vše podstatné se točilo jen okolo Prahy. Významné moravské osobnosti i události se staví do stínu a v popředí stojí jen ty, které měly nějakou souvislost s Čechami. Ani na středních školách není situace často o moc lepší. Výsledek se dostavil. Generace odkojené touto ideologicky mystifikující pseudo naukou, jsou

většinou přesvědčeny, že Morava „*nikdy nic neměla a ničím nebyla*“¹.

Není od věci připomenout některá usnesení vlády v období těsně po pádu totality.

USNESENÍ FS ČSFR Z 9. KVĚTNA 1990

*„Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky považuje zrušení Země moravskoslezské od 1. 1. 1949 v rámci nového územně správního uspořádání za akt nespravedlivý a poplatný totalitní byrokraticko-centralistické praxi, za krok, který byl v rozporu s principy demokratické samosprávy, a který tak podstatně přispěl k deformovanému vývoji československé společnosti. Vyslovuje proto pevné přesvědčení, že ústavní uspořádání republiky, které vzejde z jednání svobodně zvolených zákonodárných sborů, tuto nespravedlnost napraví.“*²

PROHLÁŠENÍ ČESKÉ NÁRODNÍ RADY Z 18. KVĚTNA 1990

1. považuje zrušení země české a země moravskoslezské k 1. lednu 1949 a vznik nového územně správního uspořádání za krok nespravedlivý a vzešlý z totalitní byrokraticko-centralistické praxe. Byl to krok rozporný s principy demokracie a samosprávy, který přispěl k deformovanému nepřirozenému vývoji československé společnosti;

¹ Slova Karla staršího ze Žerotína z roku 1606: „... neb oni (Češi) odedávna o to usilovali, abychom nic neměli a ničím nebyli.“

² <http://www.psp.cz/eknih/1986fs/slsn/stenprot/028schuz/s028061.htm>

2. vyslovuje pevné přesvědčení, že ústavní uspořádání republiky, které vyplyne z jednání svobodně zvolených zákonodárných sborů, tuto nespravedlnost napraví.³

Navzdory ušlechtilému prozření vládních představitelů k *napravení nespravedlnosti* nedošlo a nastupující „demokratická“ vláda v otázce Moravy pokračuje z období komunismu.

Karikatura z roku 1993

“Tak jak si to přejete, pánové, na osm dílů nebo na třináct?”

Na obrázku jsou předsedové dvou vládních stran v roce 1993, Václav Klaus (ODS) a Jan Kalvoda (ODA). (Hlas Moravy, ročník 1993; kresba: Lubomír Vaněk)

³ <http://www.psp.cz/eknih/1986cnr/stenprot/027schuz/s027016.htm>

Současné kraje nesou nápadnou podobnost s kraji z roku 1949, o kterých ale komunistická vláda již roku 1960 usoudila, že *jsou neefektivní a je jich příliš*. Zajímavé bude sledovat, kdy tento fakt dojde současným představitelům.

Jinými slovy; komunistické zločiny se připomínají dodnes z mnoha úhlů pohledu, ale zločin spáchaný na Moravě je zmiňován minimálně, respektive vůbec.

Současná prezidentská volba mě naplnila očekáváním, zda některý z kandidátů práva Moravy alespoň nezmíní. Pominu-li Tomia Okamuru, který nebyl uznán jako právoplatný kandidát, dočkal jsem se jen minima a to ještě dotazy podmíněných komentářů. Snad jen Karel Schwarzenberg se vyslovil v zájmu Moravy konkrétněji a vyjádřil i nesouhlas se současnými kraji. Nic méně těžko říct, nakolik je jeho projev upřímný. Za dobu jeho působení ve vládě jsem nezaregistroval jakoukoli snahu o renesanci práv mé rodné země. Ostatně ani strana TOP09, které je předsedou, neoplývá zájmem o tuto otázku. Spíš se nabízí předpoklad, že v důsledku nižších volebních zisků na Moravě, se snaží získat podporu těmito vyjádřeními.

Na celé kampani mě ale znepokojila ještě jiná věc. Veškeré debaty i kampaně byly vedeny v nezpochybnitelném smyslu, že Česká republika je jedna země a jeden národ. Apelace na voliče, jakož i komentáře a dotazy mediálních pracovníků vyjadřovaly samozřejmou podstatu ztotožnění

Moravy a Slezska s Čechami. Výroky, naše země a náš národ se mísily s projevem Čechy, Češi, jako automatické synonymum. Korunu celému divadlu nasadila super-debata všech kandidátů v České televizi večer před volbami. Slovo Morava nebylo jedinkrát zmíněno a celé vystoupení kandidátů, jakož i režie pořadu se nesla v demonstraci českého vlastenectví. Historicky první volba prezidenta ČR tak jen potvrzuje to, co zmiňuji výše. Tedy odvěkou snahu Čechů, aby Morava existovala jen jako součást jejich země. Na základě takových vyjadřování nemohu cítit ztotožnění ani jakoukoli sounáležitost se státem Česká republika. Protože ten vědomě pošlapává práva mojí země, přičemž čerpá z řádu, který sám nazývá zločineckým.

V Postřelmově 19. 1. 2013

Jaroslav Svozil